

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1164 ²	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῃ 5 Ἀπριλίου 2018 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ ἐσταυρωμένη Ἀλήθεια

«Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· *Τί ἐστὶν ἀλήθεια;*» (δ' εὐαγγ. Ἰω. 18,38)
«Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια» (α' εὐαγγ. Ἰω. 14,6)

Φτωχή, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ γλῶσσα μου γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου. Πρὶν νὰ πῶ τίς λίγες μου λέξεις, **αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια τοῦ Ἐσταυρωμένου** παρακαλῶ νὰ ἔχω καὶ τίς δικές σας προσευχές.

Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τίς ἀκολουθίες τῆς ἀναπαριστᾷ ἐμπρός μας τὰ ἅγια πάθη. Γύρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ κινουῦνται πολλὰ πρόσωπα μὲ διάφορες ψυχοσυνθέσεις. Ἔνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ γυναίκα τοῦ Πιλάτου, ἡ Κλαυδία Πρόκλα. Μιλήσαμε ἄλλοτε γι' αὐτήν. Τώρα ὁ ἄντρας τῆς, **ὁ Πιλάτος**, θὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴ νὰ ποῦμε λίγα λόγια. Ἔνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ διεξήγαγε ὡς πραιτώρ, θ' ἀναφέρω.

***

Ὁ Πιλάτος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντελήφθη, ὅτι μπροστά του ἔχει ἕναν ἄθῳ. Διέκρινε καὶ τὰ ἐλατήρια τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονή τους ἀναγκάστηκε νὰ **ὑποβάλλῃ τὸ Χριστὸ σὲ ἀνάκρισι**. Ἐνῶ αὐτοὶ δὲν μπῆκαν στὸ πραιτώριο, γιὰ νὰ μὴ μιανθοῦν, ὁ Χριστὸς μπῆκε· κ' ἐκεῖ ὁ Πιλάτος τὸν ἐρωτᾷ· -Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; μά, ἂν εἶσαι, ποῦ εἶνε οἱ στρατιῶτες σου, οἱ ὀπαδοί σου, τὰ φλάμπουρά σου; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· -Ἡ δική μου βασιλεία **«οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»** ἂν ἦταν ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμον, οἱ ὀπαδοί μου δὲν θ' ἄφηναν νὰ παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους (Ἰω. 18,36). Ὁ Πιλάτος συνεχίζει· -«**Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;**». Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· -«**Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἶμι ἐγώ. ἐγὼ εἶς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἶς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ**». Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ κηρύξω τὴν ἀλήθεια (ἐ.ἀ. 18,37). Ἀκούγοντας ὁ Πιλάτος τὴ λέξι **«ἀλήθεια»** δὲν κατάλαβε. Ἄνθρωπος τῆς πράξεως μᾶλλον παρὰ τῆς θεωρίας, ἄνθρωπος τοῦ ξίφους τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς πολιτικῆς, σπανίως ἀσχολεῖτο μὲ μεταφυσικὰ θέματα. Παραξενεύεται ποὺ ἀκούει γιὰ

«ἀλήθεια», καὶ λέει· -«**Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**». Δὲ βαριέσαι! Τί ψάχνεις; Δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια. Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ ἀμέσως βγήκε ἔξω στοὺς συγκεντρωμένους Ἰουδαίους (ἐ.ἀ. 18,38).

Τὸ ἐρώτημα, **«Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**» εἶνε τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅσα ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότης. Δυστυχῶς ὁ Πιλάτος ἔχασε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι. Ἐμεῖς ἂς προσπαθήσουμε νὰ ποῦμε κάτι.

***

Ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου, **εἶνε ἡ ἀκριβὴς γνώσις κάποιου πράγματος ἢ προσώπου**. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου διψᾷ γιὰ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ εἶνε ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐπιστήμονες καὶ μὴ, μικροὶ - μεγάλοι, κοπιᾶζουν νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια· καὶ ἀντὶ αὐτῆς, πολὺ συχνά, ἀκοῦνε ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημερώσεως ψέματα ποὺ φέρνουν σύγχυσι. Ὁ αἰώνας τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κατήντησε, μὲ τὴ διπλωματία, αἰώνας ψεύδους.

«**Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**». Εἶπαν μερικοί, ὅτι ἡ ἀλήθεια στηρίζεται στὶς **αἰσθήσεις**. Δηλαδή ὅ,τι βλέπω - ἀκούω, αὐτὸ ὑπάρχει, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἔτσι λένε οἱ **ὕλισται**. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν δίκιο. Οἱ αἰσθήσεις ἀπατοῦν. Ἀπόδειξις· ἡ γῆ κινεῖται ἰλιγγιωδῶς μέσα στὸ ἄπειρο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἀντιλήφθηκε ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς αἰσθήσεις, πέρασαν αἰῶνες γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Δὲν εἶνε λοιπὸν τεκμήριον οἱ αἰσθήσεις.

Μὰ τότε ποῦ θὰ στηριχθῇ ἡ ἀλήθεια; Στὸς νόμους τῆς **λογικῆς**, λένε οἱ **ὀρθολογισταί**. Ἔχουν δίκιο; Ὁχι. Καὶ τὸ πιὸ εὐφυὲς μυαλὸ σκοτίζεται ἀπὸ πάθη· δὲν τ' ἀφήνουν νὰ σκεφτῇ σωστά. Αὐτὸ λέει ἡ ἱστορία τῆς φιλοσοφίας. Ὁ Κικέρων εἶπε· Δὲν ὑπάρχει ἀνοησία ποὺ δὲν τὴν εἶπαν οἱ φιλόσοφοι. Πλανᾷ λοιπὸν καὶ ἡ λογικὴ.

Ποῦ ἐπομένως θὰ στηριχθοῦμε; Στὴν **παρατήρησι** καὶ τὸ **πείραμα**, ἀπαντοῦν οἱ **ἐπιστήμονες**. Ἀλλ' οὔτε αὐτὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἀλή-

θεια. Σήμερα ή έπιστήμη δέχεται κάτι, και αύριο τὸ ἀναιρεῖ. Ἐπὶ αἰῶνες πίστευε, ὅτι τελευταία μονάδα τῆς ὕλης εἶνε τὸ ἄτομο· τώρα λέει, ὅτι εἶνε τὸ ἠλεκτρόνιο· αύριο;... Ἡ θεωρία τοῦ Ἀϊνστάϊν ἀνέτρεψε πολλὰ στερεὰ βάρθρα.

Νὰ καταδικάσουμε τὴν έπιστήμη; Ὁχι. Ἐρευνα κάνει. Τὸ «Ἐρευνᾶτε» εἶνε καὶ τοῦ Χριστοῦ έντολή (έ.ά. 5,39). **Ἄς έρευνοῦν** οἱ έπιστήμονες. Ἀλλὰ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους δύο πράγματα.

✓ Πρῶτον, ὅτι **ἀσχολοῦνται μὲ φαινόμενα καὶ συμπτώματα, μὰ δὲν φτάνουν στὴν οὐσία**. Σωστά εἶπαν, ὅτι ἡ έπιστήμη μοιάζει μὲ ὄχυρό, πού καταλαμβάνεις τὸ πρῶτο τεῖχος του, καὶ βρίσκεισαι μπροστὰ σὲ δεύτερο· καταλαμβάνεις κ' ἐκεῖνο, καὶ βρίσκεται μπροστὰ σὲ τρίτο, μετὰ σὲ τέταρτο, πέμπτο... Ποτέ δὲν θὰ κατορθώσης νὰ τὸ κατακτήσης ὄλο.

✓ Δεύτερον, ὅτι **ἡ γνώσις ἔχει ὅρια**. Πέρα ἀπὸ τὰ ὕλικά ὄντα, πού έρευνᾶ ἡ έπιστήμη, ὑπάρχει ὁ ἀσύλληπτος κόσμος τοῦ πνεύματος. Ἐκεῖνο πού δὲν συλλαμβάνει τὸ μυαλό, τὸ συλλαμβάνει ἡ καρδιά. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος δὲν έρευνᾶται μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ τὸ τηλεσκόπιο· μόνο διὰ τῆς πίστεως. Ἡ έπιστήμη ἀπαντᾷ –ἀν μπορῆ– στὸ τί εἶνε ὕλη. Ἀλλὰ τί εἶνε ἄνθρωπος; ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ καταλήγει; τί εἶνε θάνατος; τί εἶνε ἡ ζωὴ πέραν τοῦ τάφου; τί εἶνε Θεός; ποιά ἡ σχέσι του μὲ τὸν ἄνθρωπο;... σ' αὐτὰ καὶ οἱ μεγαλύτεροι έπιστήμονες δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἀπάντησι.

***

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγνοια ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται τὸ ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου· «*Τί ἐστὶν ἀλήθεια;*». Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἀγαπητοί μου· στὸ σκοτάδι χύνεται φῶς. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο. Αὐτὸς στὸ ἐρώτημα «*τί ἐστὶν ἀλήθεια;*» ἀπαντᾷ· «**Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια**» (έ.ά. 14,6). **Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶνε ἡ ἀλήθεια**. Ποιά ἀλήθεια, ἡ φυσική, ἡ μαθηματική, ἡ ἀστρονομική, ἡ οἰκονομική;... Αὐτὰ εἶνε ψήγματα τῆς ἀλήθειας· ὁ Χριστὸς εἶνε ὀλόκληρη ἡ ἀλήθεια στὸν ὕψιστο βαθμό. Ἐνα ἔξοχο πνεῦμα εἶπε· Ζητοῦμε τὴν ἀλήθεια, σπουδάζουμε, διαβάζουμε, έρευνοῦμε· ὕστερα, φορτωμένοι διπλώματα καὶ κατάκοποι, διαπιστώνουμε, πῶς ὅ,τι σοφό, ὠραῖο, ἀληθινὸ ἐλέχθη στὸν κόσμος, ὑπάρχει ἤδη μὲ λίγες λέξεις στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ κάποιος κοινωνιστής, πού ἐξέτασε τὸ Χριστὸ ἀστηρά, τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὀμολογήσῃ ἐγγράφως· Δὲν γνωρίζω ἀν σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχουν δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἀπ' αὐτὴν πού δίδαξε ὁ Ἐσταυρωμένος.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια. Πιλάτε, τί κάνεις; Ἐχεις μπροστὰ σου τὴν Ἀλήθεια μὲ ἄλφα κεφαλαῖο, καὶ δὲν θέλεις νὰ τὴ γνωρίσης καὶ νὰ σωθῆς; Ἀλλὰ **ἡ ἀλήθεια θέλει τόλμη καὶ ταπεινῶσι**. Θέλει τὴν ταπεινῶσι τῶν βοσκῶν τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας. Σὲ ταπεινὲς ψυχὲς ἀποκαλύπτεται ὁ Χριστὸς.

Ὅποιος, ἐπίσης, δὲν ἔχει **αἴσθησι Χριστοῦ**, εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε «*Εἰς τοῦτο γεγέννημαι... ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ*», πρόσθεσε κάτι σπουδαῖο· «*Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς*» (έ.ά. 18,37). Ὅποιος εἶνε τέκνον τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια, ὅποιος ἔχει καλὴ διάθεσι καὶ ταπεινῶσι, ὅποιος εἶνε εἰλικρινὴς καὶ εὐγενής, αὐτὸς ἀκούει τὴ φωνὴ μου· ὁ ἄλλος δὲν ἀκούει.

***

Εἶπαν, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἐσταυρωμένη Ἀγάπη. Συμφωνῶ. Ἀλλὰ προσθέτω· Παραπάνω ἀπὸ Ἀγάπη ὁ Χριστὸς εἶνε **ἡ ἐσταυρωμένη Ἀλήθεια**. Διότι ἡ ἀγάπη χωρὶς τὴν ἀλήθεια εἶνε κάλπικο νόμισμα, εἶνε ἀπάτη. Πόσες φορές γυναῖκες καὶ ἄντρες ἀπατήθηκαν ἀπὸ ψεύτικα λόγια περὶ ἀγάπης!

Πολεμεῖται ἡ ἀλήθεια στὶς μέρες μας, γιατί εἶνε **μαλώτρα**, διαιρεῖ τὸν κόσμος. **Τὸ ψέμα** κυριαρχεῖ. Ψέμα ποικίλο, μικρῶν καὶ μεγάλων, λαοῦ καὶ ἀρχόντων, πολιτικῶν καὶ διπλωματῶν. Κυκλοφορεῖ παντοῦ, ἔγινε νόμισμα παγκόσμιο. Ζητᾷ νὰ σβήσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ὅταν ἤμουν στὴ Θεσσαλονίκη, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶδα τὸ ἐξῆς. Κάποιος τρέχοντας σκαρφάλωσε σ' ἓνα τηλεγραφόξυλο. «Θὰ σβήσω τὸν ἥλιο», ἔλεγε κ' ἔφτυνε ψηλά. Ὁ ταλαίπωρος δὲν εἶχε σῶας τὰς φρένας· σὲ λίγο τὸν κατέβασε ἡ ἀστυνομία. Ὅπως λοιπὸν κανένας τρελλὸς δὲν μπορεῖ νὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὰ σάλια του, πού ἐπιστρέφουν στὸ κεφάλι του, ἔτσι ἀνόητοι εἶνε ὄσοι νομίζουν ὅτι ὑψώνοντας τὸ σπιθαμιαῖο ἀνάστημά τους θὰ μπορέσουν νὰ θίξουν τὸν ἥλιο - Χριστό. Ὁ ἥλιος δὲν σβήνει. Πρὸς στιγμήν τὸν σκιάζουν ψέματα, συκοφαντίες, διαβολές· στὸ τέλος θὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα. Θὰ θριαμβεύσῃ, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων.

Μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο σήμερα ἄς κλίνουμε τὸ γόνυ. Μὲ ταπεινῶσι καὶ τόλμη ἄς προχωρήσουμε. Τὸ στεφάνι ἀνήκει σὲ ὄσους ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀλήθεια. **Στὸ Χριστό μας**, πού εἶπε «*Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια*», σ' αὐτὸν **ἀνήκει ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις** εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**